

DR ALEKSANDRA
BŁASZCZYŃSKA-ŚMIGIELSKA

Radca prawny, Kancelaria Prawna Jacek
Kosiński Adwokaci i Radcowie Prawni

USTAWA **OFFSHORE** – SPECJALNY **SYSTEM** **WSPARCIA MORSKICH** **FARM** WIATROWYCH

W związku z koniecznością utrzymania przez Polskę po 2020 r. obowiązkowego udziału odnawialnych źródeł energii (OZE) w końcowym zużyciu energii na poziomie nie niższym niż 15%, palącą potrzebą stało się stworzenie szczególnego, dedykowanego systemu wspierania projektów w zakresie morskich farm wiatrowych („MFW”), a to z uwagi na całkowitą nieefektywność dotychczasowych regulacji ogólnych, nieuwzględniających specyfiki MFW. Pomimo, iż tego typu inwestycje z uwagi na nieporównywalnie wysoką z innymi OZE moc zainstalowaną mogłyby znacząco ułatwić utrzymanie przez Polskę założonego poziomu, do chwili obecnej nie stworzono skutecznego systemu wsparcia tego typu instalacji. Ustawa offshore ma radykalnie zmienić zasady gry, wyłączając inwestycje MFW z ogólnego koszyka OZE i czyniąc je rentownymi.

Konieczność stworzenia dedykowanego systemu wsparcia

Dotychczasowa ustawa z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (dalej: „ustawa OZE”) zawiera mechanizmy nieadekwatne do specyfiki morskich farm wiatrowych, w szczególności w zakresie systemu aukcyjnego. Łączenie różnych, nieprzystawalnych do siebie typów OZE (np. elektrowni wodnych i morskich farm wiatrowych) w jednym koszyku aukcyjnym oraz niska podaż projektów w koszyku powodowała trudności

w efektywnym funkcjonowaniu systemu. Biorąc pod uwagę, że obecnie tylko dwie farmy są na tym poziomie zaawansowania, by mogły wziąć udział w aukcji (posiadają wydaną decyzję środowiskową), a w aukcji muszą zostać złożone przynajmniej trzy ważne oferty aukcyjne, a ponadto przy obowiązującej tzw. zasadzie odcinania (wsparcie może być udzielone w odniesieniu do nie więcej niż 80% wolumenu energii elektrycznej zaoferowanego w danej aukcji), nie jest możliwe, aby jakkolwiek farma morska nabyła prawo do wsparcia w ciągu najbliższych dwóch lat. Wynika to z niskiej podaży projektów MFW

oraz ich skali (duża moc zainstalowana, nieporównywalna z innymi OZE). Wysoka moc zainstalowana MFW przy regule odcinania na poziomie 80% zawsze powodowałaby, że jedna farma wiatrowa oferowałaby niemal cały wolumen przewidzianej dla aukcji energii.

Z tego względu konieczne było uchwalenie przez Sejm dnia 17 grudnia 2020 r. ustawy o promowaniu wytwarzania energii elektrycznej w morskich farmach wiatrowych (zwanej ustawą „offshore”). Jak wskazuje się w uzasadnieniu projektu ustawy, choć już ok. 7 lat temu wydane zostały pozwolenia na wznoszenie sztucznych wysp dla obszarów, na których mogłyby powstać morskie farmy wiatrowe o mocy zainstalowanej kilkunastu GW, do tej pory nie zapewniono wystarczających warunków do rozwoju tej technologii. Przedmiotowa ustawa zawiera mechanizmy i narzędzia, które w sposób skuteczny umożliwią realizowanie tego typu projektów. Jak podkreśla się dalej w uzasadnieniu, morskie farmy wiatrowe to przedsięwzięcia szczególnego ryzyka biznesowego, o długim cyklu rozwojowym, które nie mogą być realizowane bez wsparcia publicznego. Udzielenie takiego wsparcia leży w interesie społecznym i w interesie ochrony środowiska (ustawa offshore wprowadza budowę oraz utrzymywanie morskiej farmy wiatrowej do katalogu celów publicznych w ustawie o gospodarce nieruchomościami). Niezależnie od powyższego, mechanizmy przewidziane w ustawie stanowią pomoc publiczną w rozumieniu prawa unijnego, a tym samym muszą zostać zatwierdzone w stosownych procedurach uznania pomocy publicznej za zgodną z rynkiem wewnętrznym. Pomyślnie zakończenie tych procedur jest warunkiem koniecznym przeprowadzenia aukcji, a także ostatecznej wypłaty przyznanego wsparcia na podstawie decyzji.

Model i fazy systemu wsparcia

Jak podkreślono w uzasadnieniu ustawy, przyjęty model opiera się na wypróbowanej w polskich realiach gospodarczych koncepcji dwustronnego kontraktu różnicowego (ang. contract for difference, CfD), która jest już obecnie z powodzeniem stosowana w przypadku funkcjonującego systemu wsparcia dla OZE. Wytwórcy energii elektrycznej w morskich farmach wiatrowych, którzy zostaną dopuszczeni do systemu wsparcia, uzyskają prawo do pokrycia tzw. ujemnego salda, co w praktyce oznacza pokrycie różnicy pomiędzy rynkową ceną energii, a ceną umożliwiającą wytwórcom pokrycie kosztów wytwarzania energii elektrycznej na morzu.

System wsparcia będzie miał dwie fazy – ograniczoną czasowo (do dnia 30 czerwca 2021 r.), bazującą na rozstrzygnięciu w drodze decyzji administracyjnej, a po czasie przeznaczonym na pierwszą fazę, wsparcie będzie przyznawane w formule konkurencyjnych aukcji. Obydwie

Jak podkreślono w uzasadnieniu ustawy, przyjęty model opiera się na wypróbowanej w polskich realiach gospodarczych koncepcji dwustronnego kontraktu różnicowego (ang. contract for difference, CfD), która jest już obecnie z powodzeniem stosowana w przypadku funkcjonującego systemu wsparcia dla OZE. Wytwórcy energii elektrycznej w morskich farmach wiatrowych, którzy zostaną dopuszczeni do systemu wsparcia, uzyskają prawo do pokrycia tzw. ujemnego salda, co w praktyce oznacza pokrycie różnicy pomiędzy rynkową ceną energii, a ceną umożliwiającą wytwórcom pokrycie kosztów wytwarzania energii elektrycznej na morzu.

te fazy różnią się sposobem wyłonienia projektów, ale ich założenia są zasadniczo analogiczne.

Wybrane warunki i zasady ogólne przyznawania wsparcia w drodze decyzji i aukcji

Udział w obydwu fazach warunkowany jest wniesieniem przez wytwórcę zabezpieczenia wypełnienia zobowiązania do wytworzenia i wprowadzenia do sieci po raz pierwszy energii elektrycznej wytworzonej w morskiej farmie wiatrowej lub jej części po uzyskaniu koncesji, w terminie 7 lat od dnia wydania decyzji lub zamknięcia sesji aukcji.

Celem dodatkowego potwierdzenia, że dochowanie powyższego terminu jest realne, wytwórca, który ubiega się o uzyskanie prawa do pokrycia ujemnego salda, załącza do wniosku harmonogram rzeczowo-finansowy budowy morskiej farmy wiatrowej wraz z zespołem urządzeń służących do wyprowadzenia mocy, zapewniający wytworzenie i wprowadzenie do sieci energii elektrycznej z morskiej farmy wiatrowej w terminie oraz plan łańcucha dostaw materiałów i usług, uwzględniający stan zaawansowania prac przy budowie morskiej farmy wiatrowej wraz z zespołem urządzeń służących do wyprowadzenia mocy na dzień sporządzenia tego planu, który zawiera informacje szczegółowo wskazane w ustawie.

Prawo do pokrycia ujemnego salda w odniesieniu do energii elektrycznej wytworzonej w danej morskiej farmie wiatrowej lub jej części i wprowadzonej do sieci będzie przysługiwało wytwórcy co do zasady w okresie 25 lat od pierwszego dnia jej wytworzenia i wprowadzenia do sieci, na podstawie udzielonej koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej (nie wcześniej niż od dnia następującego po dniu doręczenia wytwórcy decyzji lub rozstrzygnięcia aukcji).

W przypadku uzyskania przez wytwórcę pomocy inwestycyjnej przeznaczonej na realizację inwestycji w zakresie morskiej farmy wiatrowej wraz z zespołem urządzeń służących do wyprowadzenia mocy, pomniejszeniu ulega cena wskazana w decyzji albo wynikająca z oferty. Wynika to z faktu, że pomoc publiczna nie może być w tym przypadku dublowana. Ustawa offshore zawiera szczegółowe wytyczne co do sposobu obliczenia wartości przyznanej pomocy inwestycyjnej na dzień złożenia wniosku o udzielenie koncesji. Wytwórca ubiegający się o pokrycie ujemnego salda składa odpowiednie oświadczenia dotyczące tej pomocy inwestycyjnej, pod rygorem odpowiedzialności karnej, analogicznie jak przy innych formach pomocy publicznej w UE.

Faza I – decyzja administracyjna – podmioty dopuszczone, termin i cena

W fazie pierwszej wsparcie w zakresie pokrycia ujemnego salda będzie przyznawane w drodze indywidualnego rozstrzygnięcia w postaci decyzji administracyjnej Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (URE). Ta faza dedykowana jest projektom o najwyższym zaawansowaniu procesu inwestycyjnego, które gwarantują wytworzenie energii do 2030 r., a więc jak podkreśla się w uzasadnieniu ustawy, kontrybuującym do celu unijnego dla 2030 r. Zlokalizowane są one w obszarze gwarantującym najniższy uśredniony koszt energii elektrycznej (LCOE), zgodnie z załącznikiem do ustawy offshore. Co istotne zatem, postępowania administracyjne będą niezależne dla poszczególnych wnioskodawców, a więc system ten ma charakter niekonkurencyjny.

Jak wskazuje się w uzasadnieniu projektu ustawy, łączna moc zainstalowana morskich farm wiatrowych, które będą mogły wziąć udział w pierwszej fazie systemu wsparcia, określona jest ustawowo i wynosi 5,9 GW. W przypadku przekroczenia tej mocy, MFW nie zostanie dopuszczona do systemu wsparcia. O pierwszeństwie przyznania prawa do pokrycia ujemnego salda decydować będzie kolejność złożenia kompletnych wniosków. Z uwagi na unijne przepisy i wytyczne, dotyczące pomocy publicznej, datą graniczną wydania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki decyzji o przyznaniu prawa do pokrycia ujemnego salda będzie dzień 30 czerwca 2021 r. Jak podkreślono w uzasadnieniu, po tej dacie, uzyskanie prawa do pokrycia ujemnego salda w ramach mechanizmu nie będącego procedurą konkurencyjną, nie będzie możliwe. Konieczne jest więc precyzyjne rozdzielenie pierwszej i drugiej fazy systemu wsparcia.

Wytwórcy w ramach tej fazy będą mogli składać wnioski o przyznanie prawa do pokrycia ujemnego salda do dnia

31 marca 2021 r. pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpoznania. Decyzja Prezesa URE z uwagi na regulacje unijne może być wydana do dnia 30 czerwca 2021 r.

Co istotne, w postępowaniach tych nie mają prawa udziału organizacje społeczne.

Jednostkowa wysokość ceny będącej podstawą do wyliczenia ujemnego salda w tej fazie, określona zostanie w rozporządzeniu wydanym przez ministra właściwego do spraw klimatu. W założeniu ustawodawcy, aby wysokość ceny była dostosowana do rzeczywistego poziomu niezbędnego wsparcia, uznano, że będzie ona ustalana w oparciu o wskaźniki makroekonomiczne, wskazane w ustawowym upoważnieniu.

Istotnym elementem postępowania przed Prezesem URE jest badanie tzw. efektu zachęty, a mianowicie ocena, czy inwestycja zostałaby zrealizowana, gdyby nie przyznano wytwórcy prawa do pokrycia ujemnego salda. Rzeczą polega bowiem na tym, by subsydiować tylko te projekty, które byłyby ekonomicznie nieopłacalne lub nazbyt ryzykowne inwestycyjnie, gdyby były pozbawione wsparcia publicznego. W tym celu do wniosku wytwórca załącza specjalistyczne opracowanie w postaci opisu techniczno-ekonomicznego projektowanej inwestycji w zakresie morskiej farmy wiatrowej wraz z zespołem urządzeń służących do wyprowadzenia mocy. Dokument ten ma wykazać, że projektowana inwestycja nie zostałaby zrealizowana w przypadku, w którym dla energii elektrycznej wytworzonej w tej morskiej farmie wiatrowej i wprowadzonej do sieci nie zostałoby przyznane prawo do pokrycia ujemnego salda.

Od decyzji Prezesa URE wydanych na podstawie niniejszej ustawy stronie służy odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – sądu ochrony konkurencji i konsumentów, a zatem przyjęto sądowy model kontroli.

Faza druga – aukcje w formule „pay as bid”

Jak wskazuje się w uzasadnieniu ustawy, system aukcyjny jako system konkurencyjny zgodny jest z unijnymi zasadami udzielania pomocy publicznej, które wymagają udzielania pomocy w drodze procedury przetargowej zgodnej z zasadami konkurencji na podstawie jasnych, przejrzystych i niedyskryminacyjnych kryteriów (poza takimi wyjątkami, jak faza pierwsza, z uwagi na niemożliwość przeprowadzenia konkurencyjnej procedury w tej fazie, co mogłoby powodować powstanie luki generacyjnej i pogorszenie stanu środowiska).

W przypadku tej fazy prawo do pokrycia ujemnego salda może być przyznane w drodze aukcji wytwórcy,

który uzyskał zaświadczenie o dopuszczeniu do aukcji oraz wytworzy energię elektryczną po raz pierwszy po dniu zamknięcia sesji aukcji w morskiej farmie wiatrowej zlokalizowanej w granicach obszaru określonego w załączniku nr 1 lub 2 do ustawy (obszar LCOE).

Wytwórca, który zamierza uczestniczyć w aukcji, podlega ocenie formalnej przygotowania do wytwarzania energii elektrycznej w danej morskiej farmie wiatrowej i wprowadzania tej energii do sieci. Do wniosku o wydanie zaświadczenia o dopuszczeniu do aukcji wytwórca musi dołączyć m. in. decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dla danej morskiej farmy wiatrowej, harmonogram rzeczowo-finansowy budowy morskiej farmy wiatrowej wraz z zespołem urządzeń służących do wprowadzenia mocy, zapewniający wytworzenie i wprowadzenie do sieci energii elektrycznej z morskiej farmy wiatrowej we wskazanym wyżej terminie oraz opisywany wyżej plan łańcucha dostaw materiałów i usług.

Termin ważności zaświadczenia o dopuszczeniu do aukcji wynosi co do zasady 36 miesięcy od dnia wydania zaświadczenia.

Przedmiotem aukcji jest uzyskanie prawa do pokrycia ujemnego salda dla energii elektrycznej wytworzonej w morskiej farmie wiatrowej i wprowadzonej do sieci przez wytwórców, którzy uzyskali zaświadczenie o dopuszczeniu do aukcji. Aukcje są ogłaszane, organizowane i przeprowadzane przez Prezesa URE.

Ustawa obecnie w sposób konkretny wskazuje pierwsze lata przeprowadzenia aukcji, stanowiąc, że aukcje przeprowadza się w latach 2025 i 2027. W roku 2028 aukcja zostanie przeprowadzona warunkowo, jeśli łączna moc zainstalowana elektryczna morskich farm wiatrowych, wynikająca z ofert, które wygrały aukcję w 2027 r., jest mniejsza od maksymalnej mocy zainstalowanej elektrycznej morskich farm wiatrowych określonej dla tego roku kalendarzowego. Aukcja będzie dotyczyła pozostałej różnicy, ale tylko wtedy, gdy wyniesie ona co najmniej 500 MW.

Natomiast zgodnie z ustawą, w latach innych niż wskazane powyżej, aukcje mogą być przeprowadzone na podstawie Rozporządzenia Rady Ministrów, wydawanego do dnia 30 kwietnia danego roku, które określi maksymalną łączną moc zainstalowaną elektryczną morskich farm wiatrowych, w odniesieniu do których może zostać przyznane wsparcie w drodze aukcji w następnym roku kalendarzowym. Rada Ministrów zgodnie z upoważnieniem ustawowym weźmie przede wszystkim pod uwagę istotne parametry techniczne i ekonomiczne funkcjonowania morskich farm wiatrowych, koszty operacyjne ponoszone w okresie eksploatacji, koszty

inwestycyjne ponoszone w okresie przygotowania projektu i budowy morskiej farmy wiatrowej a także koszty całkowitej likwidacji morskiej farmy wiatrowej, uzasadniony zwrot z kapitału zaangażowanego w wykonywaną działalność gospodarczą, bezpieczeństwo energetyczne państwa oraz strategiczne kierunki działań państwa w sektorze energii.

Biorąc pod uwagę nieostrość poszczególnych kryteriów uruchomienia aukcji w danym roku kalendarzowym, istnieje duża niepewność w tym zakresie. Stąd wytwórcy powinni się spieszyć, celem uzyskania wsparcia w toku aukcji w powyżej wymienionych latach ustalonych ustawowo.

Warunkiem przeprowadzenia aukcji jest uzyskanie przez przynajmniej trzech wytwórców zaświadczeń o dopuszczeniu do aukcji. Jeśli w wyniku niedostatecznej podaży projektów aukcja nie zostanie przeprowadzona, maksymalna łączna moc zainstalowana elektryczna morskich farm wiatrowych dla tej aukcji powiększa maksymalną łączną moc zainstalowaną elektryczną morskich farm wiatrowych, w odniesieniu do których może zostać przyznane wsparcie w drodze kolejnej aukcji.

Co istotne, zgodnie z przepisami przejściowymi ustawy offshore, do dnia wydania pozytywnej decyzji Komisji Europejskiej o zgodności pomocy publicznej przewidzianej w ustawie z rynkiem wewnętrznym Prezes URE nie ogłasza aukcji.

Aukcję prowadzi się w postaci elektronicznej za pośrednictwem internetowej platformy aukcyjnej znanej już z ustawy OZE. Zgodnie z konkurencyjnym charakterem aukcji, oferta każdego uczestnika aukcji jest niedostępna dla pozostałych uczestników aukcji.

Kluczowymi elementami oferty składanej przez wytwórców jest cena za 1 MWh, będąca podstawą do rozliczenia ujemnego salda oraz wskazanie szacunkowej ilości energii elektrycznej w podziale na kolejne następujące po sobie lata kalendarzowe, wyrażonej w MWh, jaką wytwórca planuje wytworzyć w morskiej farmie wiatrowej i wprowadzić do sieci. Co ważne, w okresie 24 miesięcy od dnia, w którym decyzja o pozwoleniu na budowę morskiej farmy wiatrowej stała się ostateczna, wytwórca może zaktualizować ofertę, przez złożenie Prezesowi URE oświadczenia o obniżeniu mocy zainstalowanej (jeśli np. w wyniku rozpoznania geologicznego dna morskiego nie uda się posadowić zakładanej na wczesnym etapie aukcyjnym ilości turbin).

Oferta podlega odrzuceniu, jeżeli zaproponowana cena energii elektrycznej przekracza maksymalną cenę określoną w przepisach rozporządzenia.

Warunkami wygrania aukcji przez uczestników jest zaferowanie najniższej ceny energii elektrycznej oraz złożenie ofert, które łącznie nie przekroczyły 100% łącznej maksymalnej mocy zainstalowanej elektrycznej morskich farm wiatrowych określonej w ogłoszeniu o aukcji dla danego miejsca przyłączenia lub grupy miejsc przyłączenia i 90% łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej morskich farm wiatrowych objętej wszystkimi ofertami dla danego miejsca przyłączenia lub grupy miejsc przyłączenia (reguła odcięcia). Oczywiście o kolejności ofert i zastosowaniu reguły odcięcia decyduje cena. W przypadku zaferowania tej samej najniższej ceny, rozstrzygająca jest kolejność ofert.

Warunkami wygrania aukcji przez uczestników jest zaferowanie najniższej ceny energii elektrycznej oraz złożenie ofert, które łącznie nie przekroczyły 100% łącznej maksymalnej mocy zainstalowanej elektrycznej morskich farm wiatrowych określonej w ogłoszeniu o aukcji dla danego miejsca przyłączenia lub grupy miejsc przyłączenia i 90% łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej morskich farm wiatrowych objętej wszystkimi ofertami dla danego miejsca przyłączenia lub grupy miejsc przyłączenia (reguła odcięcia). Oczywiście o kolejności ofert i zastosowaniu reguły odcięcia decyduje cena. W przypadku zaferowania tej samej najniższej ceny, rozstrzygająca jest kolejność ofert.

Istotne modyfikacje proceduralne w zakresie procesu inwestycyjnego MFV

Niezależnie od opisanego wyżej systemu wsparcia, ustawa offshore reguluje szczególne zasady upraszczające i przyspieszające administracyjny proces inwestycyjny w zakresie morskich farm wiatrowych (na podobieństwo specustaw, w tym drogowej, czy lotniskowej).

W praktyce niezwykle doniosłe znaczenie będzie miało ustanowienie w ustawie offshore ustawowego rygoru natychmiastowej wykonalności dla decyzji inwestycyjnych dotyczących MFV, tj. decyzji środowiskowej, pozwolenia wodnoprawnego, pozwolenia na budowę i pozwolenia na użytkowanie. Zostały również dla tych decyzji ustalone szczególne terminy ustawowe na ich wydanie (90 dni, za wyjątkiem pozwolenia na użytkowanie, dla którego przewidziano 30 dni). Odwołania powinny być rozpatrzone w terminie 60 dni. Niedochowanie tych terminów wiąże się dla organu ze szczególnymi obowiązkami informacyjnymi. Priorytetowy charakter tych przedsięwzięć pozwoli na uniknięcie wielomiesięcznego rozpatrywania spraw ich dotyczących.

Co istotne, analogicznie do już aktualnie obowiązujących regulacji dotyczących decyzji środowiskowych, w przypadku wszystkich powyższych postępowań dotyczących MFV udział w postępowaniu będą mogły brać tylko te organizacje społeczne, która zostały wpisane do właściwego rejestru co najmniej rok przed wystąpieniem przez tę organizację z żądaniem dopuszczenia jej do udziału w postępowaniu. Uniemożliwi to tworzenie naprędce organizacji społecznych do celów blokowania inwestycji MFV z chwilą podjęcia wiedzy o toczącym się postępowaniu.

Analogicznie, ustawowym rygorem natychmiastowej wykonalności objęte są decyzje administracyjne w przedmiocie zatwierdzenia projektu robót geologicznych sporządzonego w celu określenia warunków geologiczno-inżynierskich na potrzeby posadawiania morskiej farmy wiatrowej oraz urządzeń i obiektów wchodzących w skład zespołu urządzeń służących do wyprowadzenia mocy, a także dodatków do takiego projektu robót geologicznych oraz w przedmiocie zatwierdzenia dokumentacji geologicznej określającej warunki geologiczno-inżynierskie na potrzeby posadawiania tych obiektów.

Istotnie skrócone zostały również terminy rozpatrywania skarg na decyzje dotyczące przedmiotowych przedsięwzięć (sąd rozpatruje je w terminie 30 dni).

Ustawa offshore reguluje również niezwykle istotną kwestię istotnego odstępstwa od zatwierdzonego projektu budowlanego w związku ze zmianą rozmieszczenia morskich turbin wiatrowych lub innych elementów morskiej farmy oraz urządzeń wchodzących w skład zespołu urządzeń służących do wyprowadzenia mocy. Otóż w przypadku morskich farm wiatrowych określenie lokalizacji poszczególnych turbin w ramach terenu inwestycji związane jest ze skomplikowanym technicznie i wysoce kosztownym rozpoznaniem geologicznym dna morskiego, co powoduje wiele niewiadomych, pomimo przeprowadzenia badań w tym zakresie. Z uwagi na powyższe, ustawa stanowi, że nie dojdzie do istotnego odstępstwa, jeśli potrzeba zmiany rozmieszczenia elementów inwestycji:

- a. wynika z uwarunkowań geologicznych w akwenie lub napotkania obiektów pochodzenia nieantropogenicznego i antropogenicznego, czego przy zachowaniu należytej staranności nie dało się przewidzieć, oraz
- b. zmiana ta nie spowoduje konieczności zmiany pozwolenia na wznoszenie lub wykorzystywanie sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń w polskich obszarach morskich lub decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Zmiana ta jednak wymaga zgody dyrektora urzędu morskiego właściwego dla lokalizacji morskiej farmy

wiatrowej, wydanej w formie postanowienia, w terminie 14 dni. Dyrektor może odmówić zgody, jeśli zmiana wpłynie niekorzystnie na bezpieczeństwo żeglugi oraz środowisko.

Minister właściwy do spraw klimatu w drodze rozporządzenia określi szczegółowe wymagania dla elementów zespołu urządzeń służących do wyprowadzenia mocy oraz dla elementów stacji elektroenergetycznych zlokalizowanych na morzu, zgodnie z wytycznymi ustawowego upoważnienia. Rozporządzenie to będzie pełnić funkcję warunków technicznych dla morskich farm wiatrowych, analogicznie jak podobne rozporządzenia dla dróg, czy budynków.

Zmiany w ustawie o obszarach morskich RP i administracji morskiej

Warto odnotować, że ustawa offshore wprowadziła też bardzo korzystne zmiany doprecyzowujące w ustawie z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej. Zmiany te mają na celu usunąć nasuwające się w praktyce bardzo poważne wątpliwości.

Przede wszystkim doprecyzowano bardzo problematyczną kwestię tzw. charakterystycznych parametrów technicznych przedsięwzięcia oraz warunków zmiany pozwolenia na wznoszenie sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń w polskich obszarach morskich (PSZW) w przypadku zmiany tych parametrów. W praktyce każdy inwestor sporządzał odmienny katalog tych parametrów, co powodowało bardzo istotne wątpliwości co do tożsamości przedsięwzięcia w razie ich zmiany. Podkreślić bowiem należy, że długi cykl produkcyjny turbin, postęp technologiczny oraz przedłużające się procedury administracyjne bardzo często wymuszały na inwestorach zmiany charakterystycznych parametrów przedsięwzięcia nawet jeszcze przed uzyskaniem pozwolenia na budowę (co często wiązało się ze zmianą decyzji środowiskowej lub nawet pozyskaniem całkiem nowej decyzji).

Obecnie do charakterystycznych parametrów przedsięwzięcia zalicza się w szczególności liczbę i wymiary obiektów budowlanych lub tymczasowych obiektów budowlanych, w tym morskich turbin wiatrowych, stacji elektroenergetycznych zlokalizowanych na morzu stacji serwisowych lub mieszkalnych, przewidywaną roczną ilość energii elektrycznej wytwarzanej w tej morskiej farmie wiatrowej, maksymalną moc zainstalowaną morskiej farmy wiatrowej, minimalny rozstaw morskich turbin wiatrowych, maksymalną całkowitą wysokość morskiej turbiny wiatrowej wraz z rotorem, minimalną i maksymalną średnicą wirnika morskiej turbiny wiatrowej czy minimalną odległość pomiędzy

Obecnie do charakterystycznych parametrów przedsięwzięcia zalicza się w szczególności liczbę i wymiary obiektów budowlanych lub tymczasowych obiektów budowlanych, w tym morskich turbin wiatrowych, stacji elektroenergetycznych zlokalizowanych na morzu stacji serwisowych lub mieszkalnych, przewidywaną roczną ilość energii elektrycznej wytwarzanej w tej morskiej farmie wiatrowej, maksymalną moc zainstalowaną morskiej farmy wiatrowej, minimalny rozstaw morskich turbin wiatrowych, maksymalną całkowitą wysokość morskiej turbiny wiatrowej wraz z rotorem, minimalną i maksymalną średnicą wirnika morskiej turbiny wiatrowej czy minimalną odległość pomiędzy średnim poziomem morza a łopataą morskiej turbiny wiatrowej w najniższym położeniu (w szczególności zmiana tych ostatnich parametrów budziła w praktyce wątpliwości).

poziomem morza a łopataą morskiej turbiny wiatrowej w najniższym położeniu (w szczególności zmiana tych ostatnich parametrów budziła w praktyce wątpliwości).

Zmiana PSZW (lub uzgodnienia do jego celów) w zakresie charakterystycznych parametrów przedsięwzięcia będzie dopuszczalna, jeśli po jego wydaniu nastąpiła istotna zmiana charakterystycznych parametrów technicznych przedsięwzięcia, przepisów prawa lub zasad wiedzy technicznej lub gdy zasadność zmiany charakterystycznych parametrów technicznych przedsięwzięcia wynika z przeprowadzonych analiz technicznych lub ekonomicznych.

Istotnym novum jest całkowita elektronizacja postępowań dotyczących morskich farm wiatrowych na podstawie przepisów ustawy o obszarach morskich RP.

Podsumowanie

Niewątpliwie wydaje się, iż ustawa offshore, po pierwszej analizie, spełnia większość oczekiwań branży, ułatwiając znacząco zarówno proces pozyskania wsparcia, jak i sam proces inwestycyjny oraz wykonawczy. Natomiast na pewno będzie trzeba się przyglądać efektywności tej długo wyczekiwanej regulacji w praktyce jej zastosowania, w szczególności w odniesieniu do gotowości inwestorów do podejmowania ryzyka biznesowego tego typu projektów oraz ich umiejętności skorzystania z dostępnych narzędzi wsparcia.